

L'ARBRE TENDRE

Per il·lusió dels infants,
deixem volar fantasia.
més bonic el món seria,
si volés també pels grans.
Deixem-los amos del món,
mal que sigui per un dia,
no tothom te el que voldria,
i no sempre es te un bell son.
Prou què sabran amb els anys,
dels odis i les quimeres,
ara que son tant senceres,
les ànimes sense enganys.
Si resten bocabadats,
tot pensant amb lo irreal,
com desconeixen el mal,
tampoc saben de bondats.
Per això el seu caminar,
és la bona fe qui el mana,
per això un nou goig ufana,
cada mati al despertar.
I la serenor d'uns ulls,
que s'obren amb fe a la via,
d'aquest jove ser que crida,
per un camí sense esculls.
Que bonic el dolç mirar,
d'aquests ulls sense malícia,
que bonica es la justícia,
dels que saben estimar.
Si tenim ara a la ma,
fer-los seguir les dreceres,
no malgastem amb quimeres,
lo profitós del dema.
Perquè si sabem seguir,
el camí i fer.-nos entendre,
ara que n'és l'arbre tendre,
arribarà a be florir.
També tenim il·lusió,
encara que no fantasia,
tots els que en un llunyà dia,
érem un tendre plançó.

ESTEVE PERICH SALA